

Юлія Руденко

(14 р., ЗОШ I-III ст. №28, м. Чернігів)

*Україна стане новою Грецією – у цій країні чудовий клімат, щедра земля,
і її музично обдарований народ колись прокинеться до нового життя.*

Й. Гердер

Життя – Тобі...

(скорочено)

I

Я 14-річна мешканка, на перший погляд, звичайної країни – України. На її півночі, на лівому березі Десни лежить старовинне місто – Чернігів. Воно затишне, зелене. Тут народилися мої батьки, тут народилася я.

Із раннього дитинства близькі люди знайомили мене з нашим поліським краєм, історією славного українського роду, вчили любити і берегти природу, плекати Батьківщину. Пояснювали, що таке Вітчизна, народ, нація.

Бабуся на свята дарувала книги. Найчастіше це були збірки українських поетів та прозаїків, таких як Шевченко, Франко, Леся Українка, Сосюра, Нестайко, Забіла, Жиленко, Чалий, Костенко та ін. Коли я читала їхні твори, що насправді є перлинами української літератури, в моїй дитячій свідомості почали формуватися національні засади для розвитку патріотизму. Ті неоціненні книги підживляли духовною енергією, все більше й більше зростав мій інтерес до історії та культури рідного краю.

Я багато подорожувала Україною: була у вражаючому Криму, живописних Карпатах, славній Хортиці, відвідала Ужгород, козацьку столицю Батурин, вишуканий Львів. На власні очі побачила й усвідомила, яка Україна мальовнича та різноманітна. Вона має безліч скарбів: могутні гори, золоті ниви, безкраї степи, чарівні ліси, повноводні ріки, кришталеві озера та неоглядні моря.

Так я зростала в мирному краї, любові батьків, навчанні, наполегливій праці. А пізніше з танцювальним народним колективом ми почали щорічно подорожувати країнами Європи, брати участь у міжнародних концертах і фестивалях.

II

На превеликий жаль та розчарування, восени 2013 року сталася, як на мене, нелогічна й прикра подія: влада відмовилася від підписання Угоди про асоціацію між Україною та Європейським Союзом.

Тоді я була вражена й шокована, адже було явним і беззаперечним те, що Україна як історично, так і географічно у тісних зв'язках із Європою, перспективне майбутнє чекає на нас лише тоді, коли ми підемо саме

европейським шляхом. Мої емоції тоді важко було передати, бо те, що здавалося природним, не справдилося.

Так само була вражена й більша частина суспільства. Активна молодь, студенти вийшли на вулиці нашої столиці показати свою незгоду з рішенням Уряду.

Проте тоді я і не здогадувалась, що на нас чекає дещо набагато гірше – жорстоке побиття студентів у ніч на 30 листопада.

Я впевнена, у цивілізованому світі це неприпустимо. Влада застосувала жорстоку силу проти своїх дітей! Безсумнівно, якби я була студенткою на той час, я була б на Майдані.

Мій гідний справедливий народ не пробачив цього ганебного злочину, і вже 1 грудня на вулиці всіх міст країни вийшли мільйони людей показати своє ставлення до подій. Неможливо було залишатись остронь, і в мене так само виникло бажання бути поруч із громадою, щоб продемонструвати свою позицію.

Так розпочалася Революція Гідності, у вогні якої народжувалася моя свідома держава.

Одна з моїх улюблених поетес-сучасниць, Ліна Костенко, мудра та з великим серцем жінка, сказала: «Українці – це нація, що її віками витісняли з життя шляхом фізичного знищення, духовної експропріації, генетичних мутацій, цілеспрямованого перемішування народів на її території, внаслідок чого відбулася амнезія історичної пам'яті і якісні втрати самого національного генотипу. Образ її споторювався віками, їй присувалася мало не генетична тупість, не відмовлялося в мужності, але інкримінувався то націоналізм, то антисемітизм. Велике диво, що ця нація на сьогодні ще є, вона давно вже могла б знівелюватися й зникнути. Фактично це раритетна нація, самотня на власній землі... Вона чекає своїх філософів, істориків, соціологів, генетиків, письменників, митців. Неврастеніків просять не турбуватись».

Масові протести поширилися по всій Україні. В Києві на Майдані Незалежності з'явилися намети, щонеділі на народне віче тут збиралася величезна кількість людей. Утворився Автомайдан, який став потужною мобільною силою.

Але влада почала діяти із зухвалою та відвертою жорстокістю, про що свідчили арешти активістів, викрадення та знущання над людьми, підпали автівок, застосування тітушок, чиїми руками коїлися злочини.

Я весь час спостерігала за життям Майдану та дуже хвилювалася.

Тоді, минулої зими, коли було дуже важко на душі, ми з мамою вирушили до Києва. Чесно кажучи, було страшно. Я бачила в очах у досить юних хлопців біль та смуток. Особисто для мене вони стали рідними лише за один день. У своєму житті ще ні разу не доводилося зустрічати так багато щиріх, відвертих, добрих людей! Саме в той момент у серці в мене щось тъхнуло: я зрозуміла, що ми, маючи хоробрих захисників-патріотів із відкритою та чистою душою, зобов'язані перемогти!

І саме тоді в Києві в мені поселилися надія та тривога. Задля того, аби приглушити свій страх, за порадою мами, я почала писати листи активістам, щоб подарувати їм частинку свого тепла й любові, дати зрозуміти мужнім майданівцям, що я молюся та підтримую їх. Як для Героїв, так і для мене це мало неабияке значення, оскільки вони мали змогу відчути турботу, а я – можливість виразити почуття та емоції.

Події розгорталися дуже стрімко та приносили все більше сумних звісток. У грудні Беркут неодноразово спробував «зачистити» Майдан, штурмував барикади протестувальників. 16 січня Рада прийняла диктаторські закони, які вплинули на подальші події, після яких почалися бої на Грушевського. Там були й перші вбиті: вірменин Сергій Нігоян і білорус Михайло Жизневський. Це свідчить про те, що мова й національність не мають значення, коли в серці є любов до країни, в якій живеш. Влада багато років спекулювала питанням мови, щоб розділити людей, запобігти єдності в суспільстві. На Майдані стало зрозуміло, що Україну можна любити різними мовами.

Також багато хто усвідомив, де пишеться страшний сценарій для нашої країни. Коли українці показали, що прагнуть до європейського майбутнього, до демократії, свободи слова й вибору, то ті, хто називають нас «брата-ми», почали усіляко збивати нашу державу з цього європейського шляху. А Україна почала рвати на собі кайдани, в які була закута Російською імперією ще з далеких часів.

Найстрашніші події відбулися 18-20 лютого. Я не могла уявити, що в 21 столітті в серці моєї країни, на Майдані в Києві, влада почне розстрілювати своїх людей. За цим у прямому ефірі спостерігав увесь світ. Журналісти, які працювали там, щоб донести людям правду, ледь стримували сльози.

У моєму серці закарбувався момент, коли один репортер, умовляючи молодого хлопчина не йти з дерев'яним щитом на Інститутську, де гинули наші Герої, почув у відповідь: «Нас можна вбити, але перемогти – ні»... І парубок поспіхом побіг до побратимів у пекло – під снайперські кулі. А я молилася за нього й водночас писала, що живу з таким сміливим патріотом на одній святій землі.

За загиблими, Небесною Сотнею, плакали не тільки вдови, осиротілі батьки, дітлахи, але й уся Україна. Боже, скільки світлих і щирих людей полягло під час Революції Гідності! Серед вбитих Героїв були студенти, вчителі, інженери, фермери, вчені, журналісти. Жертвами стали навіть пенсіонери, жінки та громадяни інших держав.

Коли на душі було зовсім кепсько, я писала вірші-присвяти Героям, загиблим під час Революції Гідності:

* * *

Мій любий брате, соколе,
Ми вдячні Тобі дуже,
Що бився Ти із ворогом.
Спасибі, милий друже.

Матуся молиться всю ніч
І сльози ллє гарячі;
І донечка мала не спить,
Лежить та гірко плаче.
А жіночка Твоя з синком
В віконце поглядає,
І сльози ллються, мов струмок,
Тебе усе чекає.

Спасибі, що обороняв
Мою країну-неньку.
І каску Другу ти віддав,
І дух спустив тихенько.

Нехай Тобі на Небесах
Із Богом добре буде.
Втри сльози рідним на очах,
Тебе ми не забудем!

Коли розумієш, що Україна втратила своїх славних синів, стає дуже боляче та прикро, що Небо забирає найкращих... Лише тепер, коли стан шоку та розгубленості позаду й уже ні страх, ні емоції не заважають сприймати реальність, приходить усвідомлення тяжких втрат. У такі моменти наче гадюка коло серця в'ється.

Минала зима, що змінила всіх нас і мене особисто...

Так мій народ переміг диктаторський режим, і як наслідок – ганебна втеча президента з України. Дехто вважає, що майданівці боролися за Європу. Але це не зовсім так. У сильний дощ, сніг, люті морози люди стояли в центрі Києва заради свого гідного майбутнього, відродження справедливого життя, повалення корумпованої влади, підтвердження соборності та унітарності України...

* * *

Мамцю, рідна, не журись,
Що пішов з життя я рано.
Я ж країну боронив,
За те отримав рвану рану.

Ми зустрінемось, мамусю!
Із серця камінь хай впаде.
Бережи сестру Ганнусю,
Чорна хустка хай спаде.

Передай привіт татусю,
Витри йому скупі слізози.
Вві сні прийду я й притулюся,
Цілуватиму волосся.

Рідні мої, мамо з татком,
Ви до неба посміхніться!
Живіть в любові і достатку,
Господь-Богу помоліться.

Мое серце тут, із вами,
Я дивлюсь на вас з Небес.
Поборіть зло молитвами
І несіть несхитно хрест.

Наш народ – один-єдиний,
Батьківщина теж одна,
Любіть Вкраїну солов’їну,
Дорога-бо їй ціна.

* * *

Безмежно вдячна я Тобі,
Захиснику, Герою,
За мужність і за те, що Ти
Береш у руки зброю.

Ти нам потрібен, соколе,
Так, як синичці воля,
Як праведному молитви,
Як хліборобу поле.

Ти дав надію усім нам,
Що в рідній Україні
Не вмре козацький вільний дух!
Тепер ми всі єдині.

Тож будь здоровим, Янголе,
Хай Бог Тя помагає.
Вертайся швидше, друже мій,
Тебе весь край чекає!

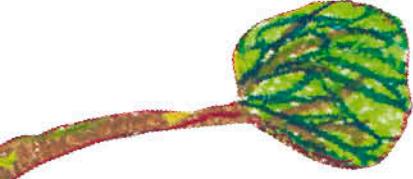
* * *

Спасибі Тобі, брате мій,
За захист України.
Ти йдеш сміливо в тяжкий бій,
Боронячи родини.

Рідненький друже, мій козак,
Цінью твою мужність!
Вертайся швидше, брат-земляк,
І будем жити дружно!

Здоров'ячка Тобі, Герою!
І не журись ніколи!
За край свій ми усі горою
Повстанемо довкола!

Я люблю Тебе безмежно.
Молюся, брате, кожну ніч.
Ми скоро будем незалежні,
Почуемо свободи клич.

Вкраїна вся Тебе чекає
Міцним, здоровим і живим!
Я вірю: сонце знов засяє
На нашій праведній землі!

V

Я хочу звернутися до всіх дорослих. Молимо, допоможіть Україні зміцнішати, розправити крила і перемогти ворога назавжди. Ми добре усвідомлюємо й хочемо донести це до вас, що наша держава – жива, недоторкана і, як дитина, потребує особливого ставлення.

«Не дивіться на Україну як на землю своїх батьків. Дивіться на неї як на землю своїх дітей. І тоді приайдуть зміни...» (Святослав Вакарчук).

Ми, юні патріоти, дуже щасливі, що живемо в такій героїчній країні та бачимо своє майбутнє тільки на рідній землі.

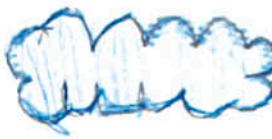
У молитві до Бога прошу доброї долі нашій Україні та її дітям, миру, єдності, незалежності та перемоги.

Життя тобі, Україно моя!

Боже, дякую за Україну!
За річки, ліси, степи.
За пахучу полонину,
Свіжість літньої роси.

Спасибі, Боже, за калину,
Що червоніє коло хати.
За милу нашу Україну,
Яку так просто не зламати.

Велике Тобі дякую
За спів пташок солодкий,
За дощик і за райдугу,
За річечку глибоку.

Найбільш я Тобі вдячна,
За те, що в Україні
Ще є козак, що допоможе
У скрутну хвилину.

Герої в нас – то Янголи,
Які життя кладуть за всіх.
Вони є наші символи,
Беруть на себе людський гріх.

Храни Вкраїну, Боже!
Вона одна-єдина.
І ненька переможе,
Бо ми – одна родина!

